

Хома прожив таке довге і таке коротке життя на своїй землі... Його родина пережила революцію, колективізацію, голод, війну. Його старший син пройшов Другу світову лише з лопатою та сокирою, здійснивши подвиг! А потім лише за сім років після перемоги повернувся додому як ворог народу. Завжди спокійний і мудрий Хома вчив дітей та онуків не боятися бути сміливими! І ці уроки не пройшли повз їхні серця, а змінили долю України...

Дійшла до Івана чутка, що коли прибуває вранішній поїзд до Полтави, то з нього виходять учораšní німецькі бранки, вивезені з України в товарняках разом із землею та худобою. Ті, за чю красу й любов гинули на фронтах. Часто-густо в жінок на руках — діти, народжені в Німеччині. Нічий. Їхньої появи на цей світ ніхто не чекав. З ними годі повернутися в рідне село до батьків. Діти ганьби, якої не було. Діти війни, яких не хочуть жінки, що стали матерями не з своєї волі. Цих дітей залишають під залізничним насипом, недалеко від переїзду, з пляшкою молока чи води, накривши останнім піджаком із записочкою в кишені. Кидають і повертаються в село без свідків їхніх мук. А в пам'яті — тільки незгасний біль та імена, якими пестили дітей: Ганнуса, Катруся, Петрик, Антось...

www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-9855-5

9 789661 498555

Це коротке довге життя

ІРИНА БОНДАРУК

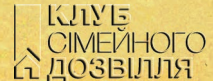

ІРИНА БОНДАРУК

Це коротке довге життя

ПАМ'ЯТАЙМО, ХТО МИ Є,
ЧИЙ БАТЬКІВ ДІТИ

ІРИНА БОНДАРУК

Це
коротке
довге
життя

РОМАН

ВИБІР ВИДАВЦЯ

Міжнародного літературного конкурсу
романів, кіносценаріїв, п'єс, пісенної лірики та творів для дітей
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХАРКІВ **КЛУБ**
2016 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)
Б81

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Тетяна Коровіна*

ISBN 978-966-14-9855-5

- © Бондарук І. Г., 2015
- © DepositPhotos.com /
mart_m, обкладинка, 2016
- © Книжковий клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2016
- © Книжковий клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», художнє
оформлення, 2016

«Коронація слова» створює для вас нову хвилю української літератури — яскраву, різножанрову, захопливу, — яка є дзеркалом сьогодення і скарбом для майбутніх поколінь.

***Тетяна та Юрій Логуші,
засновники проекту***

Міжнародний літературний конкурс романів, кіносценаріїв, п'єс, пісенної лірики та творів для дітей «Коронація слова» був заснований за підтримки бренда найпопулярнішого українського шоколаду «Корона». Головна мета конкурсу — сприяння розвитку новітньої української культури.

Література, кіно, театр і пісня обрані не випадково, адже саме ці жанри є стратегічними жанрами культури, що формують і визначають зрілість нації.

Метою конкурсу та його завданням є пошук нових імен, видання найкращих романів, стимулювання й підтримка сучасного літературного процесу, кіно й театру і як наслідок — наповнення українського ринку повнокровною конкурентоспроможною літературою, а кіно й театру — якісними українськими фільмами й п'єсами.

koronatsiya.com

ПЕРЕДМОВА

Я пишу роман... блукаю серед спогадів своїх та чужих, долями близьких і далеких мені людей, гортаю сторінки не списаного паперу, а людських життів, що про них хочу написати, — бо це сторінки історії моєї країни.

Пишу роман... намагаюся зрозуміти, за чим так болить серце, чим у сьогоднішній день узиває час такої кричущої бідності, коли єдиною розрадою стало щире спілкування. Мені хочеться знов і знов викликати в своїй пам'яті сучасників, чії спогади стали моїми. На жаль, тих спогадів уже ніхто, крім мене, не напише. Я шукаю того головного, на чому тримається надія.

У моїх руках — щоденник мого вітчима, і в ньому заповіт: «Мої нотатки в майбутнє — для тих, хто житиме близько 2000 року й пізніше». А ще: «Ці нотатки мають належати тому, хто успадкував моє прізвище».

Цього щоденника я перечитувала не раз; його сторінки списані таким дрібним, але чітким почерком, який свідчить про ощадливість, бо майже все його життя папір був дефіцитним. А може, це ще й риса характеру. Я вчитуюся в кожний з рядків, а за ними стоять вітчимові й не викладені ще на папері мої спогади. Його звернення до тих, хто житиме в двадцять першому сторіччі, бентежить і хвилює мене. Хто дізнається про ці спогади, що лежать десь між цінних паперів? Я прошу дозволу в його рідних надрукувати їх. А у відповідь чую:

— Це ж про нашу сім'ю, і написано таким суржиком.

— А ви читали ці спогади?

— Ні.

Що ж мені з ними робити — з цими аркушиками, на яких — ціле життя? І записав його не історик і не літератор. Те життя годі переказати — у нього можна повірити тільки тоді, коли вчитуєшся в кожне слово. Так, воно справді було — те життя.

Роки втиснено в рядки... В одному рядку — кілька років. Це доля моєї країни. І в цьому стислому викладі — обов'язок, терпіння, працьовитість і любов. Вітчм бачить людей не в масі, а вирізняє кожну індивідуальність, наділяє своїм сприйняттям кожну особу. Він крізь роки проніс людяність до тих, що її мали, і презирство до негідників.

Я блукаю серед спогадів, які написала чужа людина, і пам'ятаю все, що було не зі мною. Я переписую ці сторінки, зберігаючи подекуди нелітературні словосполучення; читач їх неодмінно зрозуміє, бо історія народу — це не тільки події, вчинки, факти, а й мова, якою люди говорили. І роблю я це тому, що спогади написав не письменник, який зрозумів епоху й заглибився в чужі страждання, наче в свої, а людина, з якої вилився у світ той подвиг, пережитий, вистражданий і сповнений гідності. І ця гідність була неодмінною умовою життя тої людини. Я не пишу її прізвища: такі спогади могли написати тисячі моїх краян.

Бажання мого вітчима, щоб у майбутньому хоч хтось заглянув в історію життя звичайної родини, не дає мені спокою. А скільки разів він називав мене дочкою! Скільки разів його поради рятували мене від розпачу, давали силу й надію! І що довше я читаю ті спогади, то більше впевнююся: вони не можуть належати одній родині, бо давно належать історії.

Я пишу роман... і вперше задумуюся, чи можна це назвати романом. Роман — це щось для читання. А переді мною лежить листування звичайної людини з державними органами. Цей лист і повідомлення справжні, на них справжні прізвища, дати й реєстраційні номери. Це документи, а в них — доля однієї сім'ї... Трьох людей.

В Прокуратуру Союза СССР

от гр. Лесовой Марии Ивановны,
прожив. в пос. Ирпень
по ул. Ленинградская, 2б

Заявление

Прошу пересмотреть дело моего мужа Лесового Зиновия Корнеевича, родив. в 1902 году в селе Сокирицах Черниговской обл. Сребрянского р-на и арестованного в 1937 году в первых числах ноября в гор. Киеве в Голосиеве в профессорском корпусе Сельхозинститута.

Прошу сообщить о его судьбе, т. к. с момента ареста никаких сведений о нем не имею.

Мой муж родился в бедной крестьянской семье и с молодых лет работал по найму в экономиях. В годы революции был послан с места работы на учебу в сельхозинститут, но со второго курса перевелся в Киевский политехнический институт. В 1930 году окончил металлургический ф-т. После окончания института (кафедра неорганической химии, которой руководил проф. Избеков В. А.) дали требование на него на должность ассистента. В сельхозинституте Лесовой работал до его ареста, в должности доцента кафедры неорганической химии.

Я его жена Лесовая Мария Ивановна, 1906 года рождения, родилась в гор. Киеве, вышла замуж за Лесового З. К. в 1926 году.

Знала мужа за нашу совместную жизнь как честного специалиста, преданного делу советской власти, прошедшего путь от сына бедняка — крестьянина — до преподавателя ВУЗа.

После ареста мужа квартира и имущество были конфискованы по месту жительства, а я с шестилетней дочерью переехала на квартиру к своему отцу по ул. Жадановского, № 114, кв. 1, где и была арестована 8 марта 1938 года органами НКВД областного управления.

О результатах моего заявления прошу сообщить по адресу: Киевская обл., пос. Ирпень, Ленинградская, 2б, Лесовой Марии Ивановне.

ВОЕННЫЙ ТРИБУНАЛ
КИЕВСКОГО ВОЕННОГО ОКРУГА

21 февраля 1957 г.

№ 235/0-57 г. Киев, Артема, 59

СПРАВКА

Дело по обвинению ЛЕСОВОЙ Марии Ивановны, 1906 года рождения, пересмотрено военным трибуналом Киевского военного округа 15 февраля 1957 года.

Постановление Особого Совещания при НКВД СССР от 21 июня 1938 года в отношении ЛЕСОВОЙ Марии Ивановны ОТМЕНЕНО, и дело о ней производством ПРЕКРАЩЕНО за отсутствием состава преступления.

Зам. председателя военного трибунала КВО
Полковник юстиции

/Мазуров/

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Києво-Святошинський р-н
Державний архів Київської області,
вул. Пісочна, 2
27 червня 2003 р.
№ 24/Л-16
01034, м. Київ, вул. Володимирська, 33
Тел. (044) 256-92-96

Шановна Іраїдо Зіновіївно!

За матеріалами архівної кримінальної справи № 45227 ФП Лесовой Зіновій Корнійович, 1901 р. н., уродженець с. Соко-ринці Срібнянського району Чернігівської області, був заарештований 28.10.1937 р. НКВС УРСР як учасник «антирадянської націоналістичної української терористичної організації».

Військовою колегією Верховного Суду СРСР за ст. 54-6, 54-8 і 54-11 КК УРСР засуджений до найвищої міри покарання. Вирок виконано 20.01.1938 р. у м. Києві.

Висновком військової колегії Верховного Суду СРСР від 26.10.1957 р. вирок стосовно Лесового З. К. відмінено, а справу припинено за відсутністю складу злочину.

Відомостей про місце поховання у матеріалах справи немає. Разом з тим, згідно з висновком Урядової комісії, створеної за рішенням Ради Міністрів УРСР від 24.12.1987 р., поховання засуджених до найвищої міри покарання громадян, вироки стосовно яких виконувалися в м. Києві, здійснювалися у 19 і 20 кварталах Дніпровського лісництва Дарницького лісопаркового господарства м. Києва, у районі с. Биківня. Нині Міжвідомча урядова комісія у справах увічнення пам'яті жертв війни та політичних репресій при Держкомбуді України працює над створенням на цьому місці меморіального комплексу.

Начальник Державного архіву С. Богунов

Я вдивляюся в кожну букву і в кожне слово, в імена й дати — я пишу роман.

Пишу, ніби пливу в маленькому човнику по безмежному океану людського життя і боюся заглибитися, щоб не сколихнути болю за втратами й нездійсненими мріями, що кривавиться зі спогадів. Хочу бачити близьких мені людей мужніми, гідними, витривалими і пишатися ними. Я пишу хроніку життя української родини.

КНИГА ПЕРША

ЧАСТИНА ПЕРША

У похилому віці його улюбленою книжкою став «Атлас залізничних шляхів СРСР». Довгими, як роки, вечорами, вслухаючись у тишу за стінами спорожнілого будинку, він самотньо гортає сторінки чутливими пальцями і в старості прекрасних рук артиста й ніби проживає наново своє життя, у якому не було коли зупинитися: весь час кудись поспішав. Надійшла пора, коли від життя нічого не чекаєш. Воно, нарешті, дало йому зупинку перед новою, невідомою дорогою, щоб згадав ті всі миті, коли в захваті завмирала його душа, а йому не було коли поринути в той захват, коли спливав із серця жаль, а він стримував сльози, бо весь час працював.

Кожна сторінка атласу так густо розкреслена лініями залізничних шляхів, і ті колії, наче простягнуті руки, запрошують його думкою поплинути в ті місця, де довелося йому прожити таке довге творче життя й зустрітися з дорогими йому людьми, яких уже немає на цьому світі. Він радіє тим зустрічам і не дає заповнити душу думкам про те, що вже нічого не можна змінити. Ні, не в творчості — у родинному житті... Не встиг... Збирався, збирався — і не встиг...

А шляхи ведуть у нові й нові місця, у незабутні зустрічі та здобутки, у плани та хвилини натхнення, у радість праці та біль розчарувань. І лише в одне місце на землі нема залізниці... Він пішки поспішає туди стежкою, що пролягла степом, повз левади та ставки. Спішить у дитинство, яке десь загубилося серед тяжкої праці й нестатків. З малих літ обтяжене обов'язком турбуватися про сім'ю, — обов'язком, що його ніхто не при-

щеплював, бо він з діда-прадіда був у жилах усіх чоловіків його роду.

Усе його життя вкладається в незняту кінострічку, і кадри з неї крутять час, оживляючи в тривожній пам'яті таких далеких, але назавжди рідних земляків.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

1

Весна повіває над землею теплим подихом, наповнює душі сподіваннями, будить у людських серцях тугу за життям, що раз по раз зникало то з революцією, то з нападами банд. У бідності й пошуках хліба, які вбивали співучу душу й віру в завтрашній день. А весна навіває людям надію.

Ось і в цій хаті не спиться вже немолодому подружжю.

— Микито! Микито, ну що нам робити? — для годиться питає в свого чоловіка стара жінка, хоч сама вже давно все вирішила.

— Чого ти до мене причепилася? Надумала заміж мала, до чого тут я?

А самому теж краялося серце: найменшенька з його чотирнадцяти дітей, як запізнила квітка його минушого життя, закохалася в того, хто навіть уваги на неї не звертав. А батькові болить серце. Плаче дочка, про щось просить матір, а жінка просить його:

— Зустрінься з Тимофієм, поговори з ним за сина. У нього п'ятеро дітей, сам інвалід, може, й умовить Івана. Хай прийде, роздивиться. Може, й залишиться зятем у нашій хаті.

— Та що це я свою дочку, як телицю, на торг поведу? Вона в мене не найгірша, та й молоденька ще. Тобі не шкода?

— Шкода. Але такі непевні часи...

— Читати ще не навчилася, а заміж уже зібралася. Хай почекає, підросте, подіває.

— Ні, старий, мені легше буде помирати, коли знатиму, що вона в сім'ї, поряд з тим, кого любить.

— Та зрозумій, я їй черевики й намисто залюбки дістану. Які тільки схоче. Чоловік же не іграшка.

— Поговори з Тимофієм, — наполягала жінка.

Микита мовчав. Навіть після цієї розмови дивився на свою улюбленицю, як на пуп'янок. Ну, яка з неї молодиця?.. Хоч дівка гарна. Нічого, що молоденька. Налилася любов'ю, як черешня в саду, і ходить за матір'ю, витирає рукавами мокрі очі. Може, це весна винна; захмелила білим цвітом садки, заглядає в очі теплим промінням, наповнює молоді серця чеканням ласки. Авжеж, весна.

Ох, дочко, дочко... Одна з чотирнадцяти дітей залишилася коло батьків. Як же відпустити її в широкий світ?.. Несила дивитися на засмучені очі, що весь час стежать за батьком, сподіваючись розради.

Микиту в селі шанували: чи не в кожній хаті — і вікна, і гостинно розчинені двері, і столи, і мисники, і лави, зроблені його дбайливими руками. Він пам'ятав усі свої вироби, бо вкладав у них душу, знав, що то для кожної нової хати, для кожної родини, і радів з того, коли йшов селом. Для своїх односельців Микита був знаменитим теслею, робота давала йому достаток. Не багатство, ні. Його багатством були діти; всіх вивчив, роз'їхалися по світу; якби знав, то не вчив би, хай сиділи б удома, щоб було при кому доживати на старості. Велика тепла стара хата спорожніла, а йому все вчувається той гомін, що супроводжує життя багатодітної родини. Тихо скрізь, тільки м'яким шелестом золотиться стружка з-під рубанка, не заважаючи плинові думок...

Його первісток, його надія і втіха — Семен. Де він тепер? Ще перед революцією, до того, як народилася наймолодша сестра, Семен завербувався і виїхав до Америки. Тямуций і вольовий, згодом сам почав вербувати працівників на сільсько-господарські роботи. Українців там цінували чи не найбільше. В Америці одружився з американкою українського походження, має двох синів і дочку, живе добре. Об'їздив чи не весь світ, а закінчив тільки панську школу. Пан сам утримував її, там-таки вчителювала його дружина. Під час революції панство кинуло все своє майно й утекло до Польщі. Більше школи в селі не було. Тому ні Ганна, ні Тимофіїв Іван до школи не ходили.

Ганна... Може, й добре буде віддати її за Івана. Хлопець хороший, хоч з роду відчайдухів: роботящий, сміливий, як батько, і вродливий. От і закохалася. Може, воно й добре. Прийде в хату такий зять, заскрипить колиска під сволюком, а змолодою сім'єю помолодшають клопоти й хата — не буде коли думати про старість.

Варто таки поговорити з Тимофієм. Шукаючи зустрічі з ним, Микита подумки перебирав усі слова, що їх треба буде сказати. А коли вони зійшлися сам на сам, то просто промовив:

— Якщо твій Іван зашле сватів, моя Ганна пов'яже рушники.

І швидко відійшов.

Слухає Іван батька й ледь стримує сміх; це батько хоче, щоб він узяв оту малу, яку він років з чотири тому не пустив на вечорниці. Тоді після Різдва він відчинив двері в тітки Федори, де зібралася молодь, а в сніни прошмигнула дівчинка, яка перед тим заглядала у вікна. Він ухопив її за комір кожушка, почувачись у свої вісімнадцять досрелим та розважливим.

— А ти куди зібралася?

— Танцювати.

— А маминої циці не хочеш?

— Я вже велика!

І хоче вирватися з рук, а він виштовхує її надвір. Крізь розстебнутий кожушок проглядає розкішна хустка. Бач, дівувати надумала.

— Молоко на губах не обсохло!

Дівчинка стояла ображена й розлючена, дивлячись з докором та злістю.

— Ось я татові скажу.

І розплакалася.

Таки сказала. Проте не тоді, а нині, бо що це батько говорить?

— Дівка хорошого роду, та й час тобі вже одружуватися. Годі за батькову спину ховатися. Чи, може, ти дівчину маєш?

Іван мовчав.

— Може, сину, й маєш, але глянь, які тепер часи. А вона одиначка, дворище гарне. Та й Микита для молодої сім'ї нічого не пошкодує, а він не бідний.

Боляче Тимофієві було казати таке синові, однак це говорив не він, а життя. Коли 1914 року почалася перша імперіалістична війна з німцями, забрали його на фронт. Лишилася вдома жінка з трьома дітьми. А коли повернувся з війни, застав тільки осиротілих дітей. Одружився вдруге. Люди йому напитували дівчини — такої, що вийде заміж за каліку з трьома дітьми. І шанував він свою Христю аж до самісінької смерті. Чи, може, любив?.. Бо звідки ж ті двійко діток, що послав їм Господь? Авжеж, любив: весь час дбав, щоб перекласти на свої плечі той тягар клопоту в сільській родині, без якого годі вижити. Розкошів вони не мали. Та хоч би куди він від'їжджав, завжди привозив жінці хустки. Всі діти чекали, коли батько вмиється, поїсть, кожного наділить гостинцем, а наостанок дістане скруточок, розгорне його вправним рухом і накине жінці на плечі. Вона, розгублена і вдячна, враз тоді молодшала: розпростувалася під хусткою спина, легкою ставала хода, блищали очі, а за якийсь час старанно згорнута хустка лягала в скриню, до таких самих дорогих подарунків. Жінка майже ніколи не носила тих хусток — тішилася тільки з того, що перед кожним святом витягала їх зі скрині провітрювати, а вони вигравали всіма барвами. Найбільше вона любила жовту. Для неї то були не хустки, а доказ чоловікової любові.

Іван більше не сміявся. Він ніби постарів, думки краяли серце. Це ж у нього на руках тепер уся родина: батько хворіє, Анночці лише п'ять рочків, Євгенка вже підліток, от-от почне дівувати, і зовсім маленький Сергійко. Мачуха вибивається з сили, пришиваючи нові латки. Він мусить. Коли вечорами виходив на вулицю, то шукав нагоди роздивитися ту малу, і мимоволі усмішка морщила йому лице. Дівчина була молоденька й беззахисна в своєму коханні. Роздивлявся на неї, аж поки з'явилася бажання захистити її. Боявся за неї, коли бігла одна додому, і йшов проводити. Простували мовчки, вона тільки іноді поглядала на нього очима, повними чекання й любові. А він мовчав, бо весь час уявлялася йому та дівчина, що оповила його, наче хміль, приворожила вірною вдачею, білим личком... і відпустила.

Коли вони зустрілися після тої розмови з батьком, вона, щоб звільнити його від страшної муки, почала сама:

ЗМІСТ

Передмова	7
---------------------	---

КНИГА ПЕРША

Частина перша	15
Частина друга	87
Частина третя	129
Частина четверта	168

КНИГА ДРУГА

Частина перша	217
Частина друга	268
Частина третя	331
Частина четверта	344
Епілог (спогади чи паралелі)	371

Літературно-художнє видання

БОНДАРУК Ірина
Це коротке довге життя
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Завідувач редакції *Т. М. Куксова*
Відповідальний за випуск *М. І. Коміна*
Редактор *Д. В. Щербина*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Коректор *В. М. Немашкало*

Підписано до друку 15.12.2015. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Мініон». Ум. друк. арк. 20,16. Наклад 6000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

Бондарук І.

Б81 Це коротке довге життя : роман / Ірина Бондарук. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 384 с.

ISBN 978-966-14-9855-5

Щоденники... Скільки всього на їхніх сторінках! Радість і сум, талан і безталання, щастя і злигодні, злеті і падіння. Читаючи їх, наче мандруєш у часі та просторі, проживаючи нове життя разом із родиною діда Хоми, яка розділила весь біль, що припав на долю України. Таке довге і таке коротке життя...

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)

1. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
2. Артемівськ, вул. Радянська, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
3. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
4. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
5. Бердянськ, просп. Леніна, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
6. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
7. Вінниця, вул. Паланіна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
8. Вознесенськ, вул. Синькова, 5-А, (05134) 3-20-19
9. Дніпродзержинський, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
10. Дніпропетровськ, просп. Карла Маркса, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
11. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
12. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Вопак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
13. Запоріжжя, просп. Леніна, 58, (061) 787-63-86
14. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
15. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
16. Ізмаїл, вул. Лушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
17. Ізюм, пл. Радянська, 7, (05743) 3-14-72
18. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТД «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
19. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
20. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
21. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТРЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
22. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
23. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
24. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
25. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
26. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТД «Бульвар», 2-й поверх), (03352)-5-21-40
27. Котопол, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
28. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
29. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
30. Кременчук, вул. Леніна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
31. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
32. Кривий Ріг, вул. Ватуліна, 39-А, (056) 409-60-75
33. Лисичанськ, просп. Леніна, 117 (ТЦ «Лімон», 2-й поверх), (067)570-61-62
34. Луцьк, вул. Рівненська, 48 (ТЦ «Фокстрот», 1-й поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Слизавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631)90-10-2
41. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
42. Нікополь, просп. Трубніків, 14 (ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
43. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, буд.13, ТЦ «Центральний» (колишній «Дитячий світ»), 2-й поверх, (05549) 7-96-51
44. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «СіТ-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
45. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
46. Одеса, вул. Краснова, 17 (пл. Толбухіна), (048) 780-19-84
47. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
48. Павлоград, вул. Карла Маркса, 84-А, (057) 752-65-92
49. Первомайськ, вул. Ревлюкшій, 34, (05161) 7-53-99
50. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
51. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
52. Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (Будинок побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
53. Слов'янськ, пл. Жовтневої революції, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
54. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
55. Тернопіль, вул. Перла, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
56. Ужгород, пл. Кирила та Мефодія, 3 (універмаг «Україна», 2-й поверх), (0312) 62-22-29
57. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
58. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
59. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
60. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
61. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
62. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
63. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
64. Чернівці, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
65. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
66. Шостка, вул. Карла Маркса, 24, (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

Надсилається безплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Генеральний спонсор Конкурсу

Генеральний інформаційний партнер

Почесний партнер Конкурсу

Меценат конкурсу
Богдан Батрух

КОРДОН

GELON

ОСК★Р КІНО

BETA ХОЛДІНГ ГРУП

ДЕРЖАВНЕ АГЕНТСТВО УКРАЇНИ З ПИТАЬ КІНО

Йодо

ШУСТОВ

PREMIER PALACE HOTEL
KYIV - UKRAINE

ODESSA
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL

Інформаційні партнери Конкурсу

ФОКУС

УЛ:ПЕРШИЙ

УКРАЇНА

MANDRY

Літературна Україна

УКР інформ

СЕГОДНЯ

hromadske.tv
громадське телебачення

5

перший • український • інформаційний

ДЗЕРКАЛО ПИЖНЯ

естресо

ВСЕ СВІТ

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНЕ ЖУРНАЛІСТИЧНЕ ВИСЛОВ'Я

Час і Поціл

Засновники та організатори конкурсу “Коронація Слова”
Тетяна та Юрій Логуші

